

Livet er mer...

Tips oss om utenomfaglige aktiviteter på telefaks 23 10 9040 eller e-post: tidskriftet@legeforeningen.no

Slik resonnerer allmennlegen Per Johan Askim. Han lot seg inspirere av en kollega, og i dag trakterer han tangentene til stort velbehag for seg selv – og omgivelsene?

– Jeg har sett så mange kolleger som jobber altfor mye, særlig etter at småbarnsperioden er over. Selv stod jeg også overfor et valg da mine to barn ble voksne. Som styremedlem i Alment praktiserende lægers forening og med solopraksis i Oslo siden 1984, kunne jeg saktens drukne meg i fag og jobb. I stedet ble det musikken, selv om vi nordmenn ikke er så vant til å fremme verdien av egenopplevelse og -nyttelse.

Slik skisserer Per Johan Askim bakgrunnen for at han bestilte spilletimer hos en pianopedagog for ett år siden. Etter 30 års fravær på undervisningsbenken beskriver 49-åringen musiseringen som en spennende reise.

– Det sies at kunstneriske aktiviteter er god terapi for pasientene, men det er jo på samme vis for legen. Det kunne vært malerkurs eller dans. For meg ble det piano. Gjennom musikken er jeg blitt kjent med meg selv på ny, også følelsesmessig. Det er fantastisk å oppleve hva hender og fingrer kan brukes til: rotasjon, kraft og hastighet!

Startet med barnesanger

Det var vennen Are von der Lippe, kardiolog ved Diakonhjemmets sykehus i Oslo, som anbefalte Bjørn Erland Berg som lærer for sin kollega. Askim troppet opp til første time med en drøm om å gå rett på de store: Mozarts sonate i C-dur eller en Chopin-masurka. I stedet ble det italienske barnestykker og fihendig spill på hvert sitt Steinway-flygel.

Likevel falt pedagogens undervisningsmetode i god jord hos den voksne eleven. Riktignok hadde Askim tatt pianotimer frem til han fylte ni. Nå stod et nystemt piano hjemme i stuen. Gjennom årene hadde han ofte satt seg på krakken, men syntes ikke han kom over terskelen fra «Lisa gikk til skolen». Trombonen han trakterte i storband i studietiden, var blitt lagt vekk da familieliv og legegjerning krevde sitt.

– Jeg er ingen kunstner, presiserer Per Johan Askim. – Jeg øver daglig, mens spilletimene er begrenset til et par ganger i måneden. Ikke særlig dyrt er det heller, lyder reklamen.

Stem ditt indre, stem ditt piano!

– Er det bare jobb og fagpolitikk jeg skal fylle livet mitt med, når barna flytter hjemmefra? Nei, på fritiden må plikt og alvor vike for kunstnerisk utfoldelse.

Per Johan Askim våget spranget og misjonerer gjerne overfor kolleger for en lavere terskel til å spille på egne strenger – og tangenter. Her i samspill med pianopedagog Bjørn Erland Berg. Foto K. Ronge

– Hva sier de på hjemmebane?

– Jeg opplever full støtte, selv om de er forundret over at jeg bruker såpass mye tid på meg selv. I et vennelag vi var i nylig, feiret jeg Mozarts fødselsdag med å spille en lett blanding av «Pål sine høner» og første sats av hans C-dur sonate. Responsen var, i all beskjedenhet, god.

Borgerlig bakgrunn en gevinst

Askim har liten tro på at leger er spesielt musikalske. I likhet med mange norske kolleger, vokste han opp i et borgerlig miljø. De unge ble stimulert til kulturelle aktiviteter, selv om talentene ikke var til stede i fullt monn. Her finner han årsaken til at leger gjerne behersker et instrument (1, 2).

– Jeg har hatt utbytte av å lese artikler og intervjuer i Tidsskriftet, hvor det er blitt grublet på forholdet leger har til kultur. Det har gjort meg mer bevisst forskjellen mellom egenaktivitet og å iføre seg flotte fjær. Min bakgrunn fra Bærum lærte meg at opera virket ekskluderende, så lenge foreldregenerasjonen syntes det viktigste var å vise seg frem på et visst antall konserter. Jeg reagerer på samme måte når det er antall bøker man har i hyllen, som gir status. Da dyrker man pres-

tasjonen istedenfor nytelsen. Bildet forsterkes av at leger er utpregede pliktmennesker, som fort får dårlig samvittighet hvis vi ikke rekker over alt vi mener vi må og bør. Da er det vanskelig å finne harmonien, sier allmennpraktikeren.

– Mitt budskap er kort og godt at musikken er en gave for alle. For meg førte den indre avstemming til pianoundervisning. Ja, egenspillingen har endatil økt mine besøk til operaen! Slik kan det gå når man stemmer sitt piano.

– Kari Ronge, *Tidsskriftet*
kari.ronge@legeforeningen.no

Litteratur

1. Høie I. Musikk i legeliv og legesjel. *Tidsskr Nor Lægeforen* 2000; 120: 1245–6.
2. Gulbrandsen P. Hans M. Borchgrevink: En harmonisk askeladd. *Tidsskr Nor Lægeforen* 2000; 120: 1258–9.